

Roma, ciutat caverna

El Panteó

Temple dedicat a tots els déus, cúpula de 43 x 43 metres i obertura central de 9 metres sense vidre que comunica amb el cel. És com un rellotge sideral símbol de la comunió entre els humans en cercle i el cercle zenital.

Temple ara dedicat a tots els reis i tots els màrtirs d'un sol Déu. Trista involució poc adient a un món plural com el nostre, com el dels turistes i visitants ansiosos d'endur-se a casa imatges buides per fer enveja als veïns.

Per una pau noviolenta

La Pax Romana era una pau violenta com la de tots els imperialismes. He tingut el privilegi de prendre part a la primera reunió de tots els "peace teams" italians que volen influir en el govern italià perquè avanci en una política de pau noviolenta i per estudiar com organitzar un Cos Civil de Pau pel Líban... just el dia en que acaben d'assassinar el ministre Gemayel a Beirut.

Seguirem sense defallença, contra qualsevol adversitat, apostant per allò que sembla un absurd, que els civils desarmats i ben organitzats podem oferir una acció noviolenta per transformar els conflictes.

L'imperi enfonsat

Qui podia pensa que els magnífics i descomunals temples, palaus i muralles es convertirien en pedres visitades d'un esplendor arruïnada. Qui podia pensar que una secta amagada en caveres podria convertir-se en pocs segles en la reina de la ciutat i de mig món.

Bach va començar a ser reconegut 50 anys després de la seva mort.

L'únic que cal, és ser fidel a allò que creiem que hem de ser i fer. Els resultats no estan a les nostres mans ni potser els veurem mai. Però per si ens equivoquem en la nostra bogeria, la nostra acció ha de ser noviolenta, no fos cas que com tants mesianismes, religiosos i polítics, portéssim de nou a

milions de morts per res.

Fer allò que em de fer. Deixa tota la resta, ben deixat, i comença. Ja seguirà qui hagi de seguir. Ser allò que hem de ser deslliurats del pes del diner que condiona massa. La vida proveirà.

Pa i circ

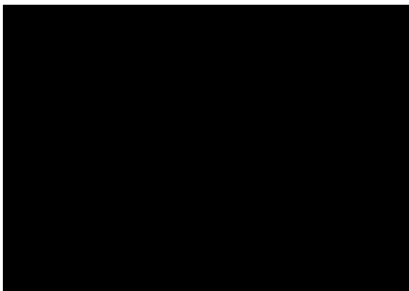
L'atractiu del Colosseo: divertim-nos fins a morir. Divertim-nos veient morir, divertim-nos fent morir pel gust de convertir en espectacle el més ignominiós dels crims.

L'imperialisme s'estén des de Roma a tot el Mediterrani i mitja Europa. Els soldats anaven a la guerra a glòria de Roma i els ciutadans es preparaven per al crueltat de la guerra fent herois els qui guanyaven els lleons i mataven altres homes.

De Roma hem heretat la violència continguda i legal del Dret Romà i la violència sagnant, legal, de la defensa i l'ocupació en nom del Dret. De Roma hem heretat l'expansió d'una secta nascuda en un poblet de Palestina i hem glorificat el poder polític i de la riquesa en honor de Déu.

I així estem, havent de recórrer a Dret romà i a les armes quan el dret no ens serveix per mantenir els privilegis i ampliar les conquestes.

En XX segles hem fet molts progressos. L'espectacle ara es als estadis –matant-se figuradament per una pilota – i en la tele, habituant-nos a la mort com una ficció. No hi cabem tots en cap estadi ni coliseu. És millor traslladar l'espectacle – la diversió de la mort - al confort de cada casa.

Cau d'esclaus i d'immigrants

Cap obra gran s'ha fet sinó és amb la suor i la mort dels esclaus – dels immigrants – dels no ciutadans, dels sense drets, sense papers.. dels qui s'han de vendre per sobreviure.

La desigualtat jurídica o econòmica permet l'explotació i aquesta és la base del progrés de les societats dominants, de les grans obres, dels mecenes i dels imperialismes colonitzadors.

Espero que algun dia algú es mirarà les restes de Manhattan, el Vaticà, Hongkong o Qatar... com avui ens mirem el Coliseu. I es preguntarà estranyat com podíem viure com vivim!! Amb tanta admiració per la innovació tecnològica – els nostres monuments – i tant poca capacitat per generar innovació i cohesió social. Com no ens adonarem que posàvem llenya al foc del ressentiment, de la violència i la guerra, que dona molts diners a uns pocs i molt de dolor a la majoria.

El congressista nordamericà te raó: si el servei miliar fos per a tots els joves, la classe mitjana no emprendria tantes guerres en que són sols els esclaus, els immigrants, els marginats.. els qui moren per una pàtria que els enterra d'amagat.

La bella Roma viu dels treballadors de les caveres que només trobes sota terra, al metro, apretats, amb les cares de cansats, com tots els qui fan viure les grans ciutats del món.

No és això, companys, no és això...

Martí

Roma, 23 de novembre de 2006